

1

Kars loopt fluitend over de camping.

‘Ha die pa!’ roept hij vrolijk als zijn vader uit de auto stapt. ‘Heb je het eiland al gezien? Het zit propvol jongeren. Dat had je niet durven hopen, hè, zeg eerlijk. En dat komt door ons barbecuefeest. Het is ons toch maar gelukt om van dit gat iets te maken. Onze camping wordt een hit, man. Wedden?’

‘Ja, eh, heel fijn,’ zegt Ad en hij wil doorlopen.

‘Nou nou, wat zijn we weer enthousiast,’ moppert Kars.

‘Laat je vader maar,’ zegt oma.

‘Welja, neem het maar weer voor hem op. Wat heb je toch, man? Moet je aan de Viagra?’

Oma kijkt Ad aan. ‘Ik zou het je zoon maar vertellen.’

Ad neemt Kars mee naar het kantoortje.

‘Het zit niet bepaald mee,’ zegt hij.

Kars kijkt naar zijn vader en dan schrikt hij. Zijn vader heeft niet zomaar een pestbui. Er is echt iets.

‘We krijgen concurrentie,’ vertelt Ad. ‘Een kilometer of acht hiervandaan ligt toch die hele grote villa?’

‘Met dat enorme stuk land eromheen?’ vraagt Kars.

‘Ja,’ zegt Ad. ‘Daar komt ook een camping. Paradiso gaat hij heten. Hoe ze daar toestemming voor gekregen hebben weet ik niet maar over een paar dagen gaan ze al open.’

‘Zeker een of andere ouwelullencamping. Daar hoeven wij toch niet bang voor te zijn?’

‘Was het maar waar. Nee jongen, we hebben echt een probleem. Die eigenaar schijnt nogal rijk te zijn. Het is een Ne-

derlander die veel geld heeft verdiend. Snelle handel, je begrijpt het wel, en die miljoentjes investeert hij nu in de camping. Ze kunnen zich van alles veroorloven. Een golfbaan, en een zwembad.'

Ad gaat zitten en slaat zijn handen voor zijn gezicht. 'Wie had dat nou gedacht?'

Langzaam dringt het tot Kars door wat het bericht van zijn vader betekent. Hun camping, het eiland, de discotheek, alles waar ze zo blij mee zijn raken ze misschien kwijt...

'Denk je... Denk je dat we failliet gaan?' vraagt Kars.

'Daar moeten we nog maar niet aan denken.'

'Dus wel.' Hoe moet Kars dit aan zijn vrienden vertellen? Ze zijn allemaal naar Frankrijk gekomen om de camping op te bouwen. Keihard hebben ze gewerkt. Timboektoe is van hen allemaal.

'Wist je dat niet van tevoren?' vraagt Kars.

'Nee, als we dit hadden geweten, hadden we de camping nooit gekocht.'

'Dat is dus duidelijk. We gaan het niet redden.' Kars voelt zich machteloos. Hij heeft zin om het hele kantoor kort en klein te slaan.

'Vertel het nog maar niet aan de anderen,' zegt Ad.

Nu wordt Kars kwaad. 'Wat denk jij nou? Natuurlijk moeten ze dit weten. Zoiets kan ik toch niet verzwijgen? We gaan eraan, pa. Over een jaar bestaat Timboektoe niet meer. Misschien is het deze zomer al afgelopen. Dat moeten ze toch weten? Shit!' Kars loopt het kantoor uit en slaat de deur keihard achter zich dicht.

'Hé broertje!' roept Isa. 'We gaan met zijn allen zwemmen.'

'Nou eh, veel plezier dan,' zegt Kars.

‘Je gaat toch wel mee?’ Annabel slaat een arm om Kars heen. Ze wil hem een kus geven, maar Kars rukt zich los. ‘Hou op met dat kleffe gedoe.’

Isa komt voor haar vriendin op. ‘Doe even gewoon. Ik dacht dat je zo verliefd was.’

Kars schrikt er zelf ook van. Hij doet nooit zo tegen Annabel.

‘Sorry,’ zegt hij. ‘Ik heb een pestbui. Ik kom net van pa. Hij had een rotbericht.’

‘Nou en,’ zegt Romeo. ‘Iedereen heeft wel eens een domper. Zolang Timboektoe swingt, kan ons niks gebeuren.’

‘Het gaat juist over Timboektoe,’ zegt Kars.

‘Vertel nou maar wat er is,’ dringt Isa aan.

‘We krijgen concurrentie,’ zegt Kars. ‘Een eindje verderop zijn ze ook een camping begonnen.’

‘Geintje,’ zegt Stef.

‘Ja,’ lacht Romeo. ‘En daar moeten wij in trappen?’

‘Het is echt waar,’ zegt Kars. ‘Kijk dan naar mijn vader, man. Hij is helemaal kapot.’

Ze zien aan Kars dat het geen grapje is en dan schrikken ze.

‘Nee, hè,’ zegt Romeo. ‘Je gaat toch niet zeggen dat Timboektoe eraan gaat? Dat ga je nu niet zeggen, hè? Niet nadat we ons hier de halve zomer rot hebben gewerkt.’

‘Wel dus,’ zegt Edgar als Kars geen antwoord geeft. Hij kijkt naar CU, hun discotheek die ze zelf hebben opgebouwd. ‘Afbreken maar weer zeker.’

‘Hallo,’ zegt Isa. ‘Ik wil eerst wel even horen wat dat voor camping is.’

‘Een of andere rijke gast begint hier vlakbij een camping,’ zegt Kars. ‘Je weet wel, waar die grote villa staat. Hij heeft zelfs al een naam: Paradiso.’

‘Wat heeft die camping allemaal?’ vraagt Isa.

‘Alles. Het wordt een vijfsterrencamping, met een zwembad, daar zijn wij niks bij.’

‘Dat wordt dus de ondergang van Timboektoe,’ zegt Stef. ‘Zo’n camping die poen zat heeft, daar kunnen wij niet tegenop.’

‘Wat zijn jullie nou slap,’ vindt Edgar. ‘Hebben jullie geen ballen meer? Dat laten we toch niet gebeuren? We zullen iets moeten bedenken wat zij niet hebben. We geven het toch niet zomaar op?’

‘Daar ben ik het helemaal mee eens,’ zegt Romeo. ‘Wij hebben hier een toplocatie. We zitten wel aan de rivier, hoor.’

‘Zij ook,’ zucht Kars.

‘Ik ben het met Romeo eens,’ zegt Edgar. ‘Wij zitten hier wel aan het snelst stromende gedeelte. Daar moeten we iets mee doen.’

‘Yes!’ roept Romeo. ‘Ik krijg weer eens een geniale ingeving, jongens. Wat denken jullie van de super wateractiviteit Hydro-speed?’

‘Dat is fantastisch, man,’ zegt Stef. ‘Moet je je voorstellen: dan lig je lekker op een bodyboard in het water en dan spuit je de rivier af. Dat is een echte trekker. Dat kan hier nergens. Met Hydrospeed halen we ze binnen.’

‘Wat denk je dat die bodyboards kosten?’ vraagt Isa. ‘En dan hebben we ook helmen nodig en neopreenpakken.’

‘Dat betaalt je pa dan maar,’ zegt Stef. ‘Dat geld krijgt hij er heus wel uit.’

‘Mijn pa gaat nu echt niet investeren,’ zegt Kars. ‘Nee, daar hoef ik niet mee aan te komen.’

‘Dan verdienen we het zelf wel bij elkaar,’ zegt Romeo. ‘We beginnen gewoon een handeltje.’

‘Het eiland!’ roept Edgar. ‘We maken er een bar, met muziek en zo. Dat gaat lopen, ik weet het zeker.’

‘Gaaf! Ons eiland moet een hit worden. We geven het een naam.’

‘Love Island,’ zegt Romeo. ‘Wat denken jullie daarvan?’

‘Great!’ roepen ze in koor. ‘Love Island. Zo’n naam kan alleen onze grote versierder bedenken.’

‘Ik weet niet of we dit erdoor krijgen,’ zegt Kars. ‘Het wordt een heel project. Als we muziek willen, hebben we wel stroom nodig. Niet alleen voor de muziek, maar wat dacht je van de drank, die moet toch koel staan?’

‘Daar kan pa ons bij helpen,’ zegt Isa. ‘En vergeet onze activiteitenbegeleider niet.’

‘Kylian is ingezet bij de kleintjes,’ zegt Kars. ‘Die moet speurtochten uitzetten en kinderen schminken.’

‘Onzin,’ zegt Stef. ‘Hij kan ons best een dagje helpen, dan schmink ik ze wel een keer.’

‘Jij?’ Romeo begint te lachen. ‘Dan kunnen we beter Hanna vragen.’

‘Alsof ze daar tijd voor heeft,’ zegt Isa. ‘Mijn moeder is dag en nacht op stap voor de promotie van Timboektoe.’

‘Als Timboektoe eraan gaat, hoeft je moeder helemaal geen pr meer te doen,’ zegt Stef.

‘Wie gaat dit aan pa voorstellen?’ vraagt Isa.

‘Ik natuurlijk,’ zegt Kars. ‘Mannen onder elkaar, hè, dat praat veel makkelijker.’

Vol spanning kijken ze naar Kars als hij uit het kantoortje van zijn vader komt.

‘En?’

‘Het mag niet. Pa gelooft er niet in.’

‘Dus hij heeft liever dat Timboektoe op de fles gaat,’ zegt Stef.

De jongens worden kwaad. ‘Hij wordt bedankt. Hebben we ons daarvoor al die weken zo uitgesloofd? Nou hebben we een kans om het te redden en die laat hij gewoon lopen.’

Isa is ook kwaad. ‘Pa is echt gek geworden.’

‘Nou, ik denk dat wij alvast onze treinreis naar huis kunnen boeken,’ zegt Stef. ‘Dat wordt niks meer hier.’

‘Balen zeg!’ Somber staren ze voor zich uit.

‘Geintje!’ roept Kars ‘Het mag wel.’

‘Wat! Jij durft wel, hè?’ Ze willen Kars grijpen, maar hij holt hard weg.

2

De volgende dag wordt er meteen begonnen. Ze hebben geluk dat Ad net een aantal bomen heeft gekapt. Met een afgeladen vlot vaart Romeo naar het eiland. Hout, gereedschap, een stapel barkrukken, van alles heeft hij bij zich. Terwijl hij tussen de zwemmers door vaart, kijkt hij trots naar het strandje dat propvol jongeren ligt. En dat komt allemaal dankzij hun barbecuefeest.

Als Romeo aanlegt, komen Nona en Isa naar hem toe.

‘Weet je hoeveel boys er op ons eiland zijn?’ vraagt Nona.

Romeo kijkt rond. ‘Mij interesseert het meer hoeveel meiden er zijn. Veertig?’

‘Vijfenveertig,’ zegt Isa. ‘We hebben ze geteld. En het worden er nog veel meer!’

‘Is dit hout voor de bar?’ vraagt Isa.

‘Nee, dit is voor de vlonder. Eerst gaan we de vlonder leggen en daarop komt de bar te staan. Dat hout ga ik zo halen.’

‘Wat heb je daar nou allemaal?’ Isa wijst op de barkrukken die met de poten omhoog staan.

‘Dat zijn mijn oom en tante met hun kinderen, nou goed. Die staan graag op hun kop. Aanpakken!’ En Romeo duwt een paar barkrukken in haar handen.

‘Zijn Kars en Justin al terug?’ vraagt Isa.

‘Niet dat ik weet.’

Nona tilt de gereedschapskist van het vlot. ‘Het is wel te hopen dat ze een koelkast vinden. Warme cola is vies, hoor.’

‘Is Brian ook met ze mee?’ vraagt Isa.

‘Hé, daar zeg je iets.’ Romeo kijkt haar aan. ‘Ik heb Brian nog niet gezien.’

‘Waar zou die nou weer uithangen?’ zegt Isa.

‘In zijn grot natuurlijk. Waar anders?’

‘Ik weet het niet, hij is zo stil de laatste week. Eigenlijk sinds onze party.’

‘Volgens mij is er ook iets met hem,’ zegt Nona. ‘Maar ik weet niet wat.’

‘Hè ja, echt weer meidengedoe. Maak er maar weer een story van. Die jongen wil gewoon op zichzelf zijn. Kijk naar mij, ik ben ook graag alleen.’

Nu moeten ze lachen. Romeo is nooit één seconde op zichzelf.

‘Ik haal de planken.’ Op het moment dat Romeo de motor aantrekt, springt er een groep jongens en meiden het water in. Ze gaan aan het vlot hangen en laten zich voortslepen.

Romeo heeft gelijk. Wie Brian zoekt, kan hem bijna altijd in hun geheime grot vinden. Als iedereen nog ligt te slapen, is hij meestal allang op pad. Daarom is het zo vreemd dat hij nu nog in zijn tent ligt. Het is al over elven.

Brian ziet de laatste dagen overal tegenop. Een paar weken geleden heeft hij een heel bijzondere tekening in de grot ontdekt. Wat was hij gelukkig! Dagen heeft hij in het archief doorgebracht om te achterhalen hoe oud de muurschildering was. Ooit een bijzondere ontdekking doen, dat was zijn droom! Hij zou de archeoloog erbij halen, maar zelfs daar heeft hij geen zin in. Hij ligt op zijn luchtbed voor zich uit te staren als hij opschrikt van voetstappen. Door een kier van de tent ziet hij Edgar. Zijn broer komt hem halen. Zeker om mee te helpen met Love Island.

‘Waar is Brian?’ hoort hij zijn broer vragen.

‘Die ligt nog in zijn tent,’ zegt zijn moeder.

‘Wat moet hij nou de hele ochtend in zijn tent? We hebben het hartstikke druk. Het Love Island moet zo snel mogelijk klaar zijn. Wat is het toch een asociaal. Hij doet de laatste tijd wel vreemd, hoor.’

‘Dat zou jij toch moeten snappen. Zie je dan niks aan hem? Hij is zo dromerig. Als je iets aan hem vraagt, hoort hij je niet eens. Zo ken ik onze Brian helemaal niet. Ik denk dat hij verliefd is.’

‘Nou, echt vrolijk, zeg. Zo romantisch is het blijkbaar niet, anders zat hij niet in zijn eentje in zijn tent.’

‘Misschien komt de liefde van één kant. Maar dat geeft niks. Ik ben zo blij voor hem dat het hem eindelijk eens overkomt. Laat hem nou maar, ik stuur hem straks wel naar jullie toe.’

Brian schrikt. Hoe kan het dat zijn moeder altijd alles aan hem ziet? Hij is inderdaad verliefd, maar het is niet wat ze denkt. Hij is niet verliefd op een meisje, hij is verliefd op Jules. Toen hij er achter kwam dat hij verliefd was op zijn beste vriend schrok hij zich dood. Al jaren vraagt hij zich af wat er met hem is. Zijn vrienden hebben het altijd over zoenen met meiden, maar hij heeft er nooit zin in. Hij begreep niks van zichzelf, maar nu weet hij wat er met hem aan de hand is. Op de barbecueparty zag hij Kylian en Ewoud zoenen. Hij dacht aan Jules en... toen wist hij ineens: ik ben verliefd op hem. Hij kon er gewoon niet meer omheen. De eerste nachten schoot hij telkens overeind. Ik ben een homo, dacht hij dan en dan raakte hij in paniek. Dat is nu tenminste over. Maar hij is er nog wel van in de war. Hij zal Jules uit zijn hoofd moeten zetten. Jules heeft verkering met Nona. Het ergste is nog dat hij ineens niet meer normaal tegen zijn vriend kan doen. Gisteren

kwam Jules vragen of hij mee ging zwemmen. In plaats van dat hij enthousiast opsprong, begon hij maar wat te bazelen over hoofdpijn. Jules zal wel hebben gedacht dat hij gek was geworden. Hij schaamt zich dood. Wat een afgang! Zo'n misser kan hij niet nog eens maken, daarom is hij vandaag in zijn tent gebleven. Maar hij kan zich niet de hele dag voor Jules verstoppen.

Brian wacht tot Edgar weg is en dan komt hij zijn tent uit.

'Kom jij eens hier,' zegt zijn moeder als hij buiten is. 'Het geeft helemaal niks als je verliefd bent op een meisje en zij niet op jou. Dat maakt iedereen wel eens mee.'

'Waar heb je het over? Hoepel op met je gezeur.' Brian loopt kwaad weg. Hij schrikt er zelf van. Zo doet hij nooit tegen zijn moeder.

'Hé Brian, hierheen!' roept Kars zodra hij hem ziet. 'We hebben een tweedehands koelkast gescoord. Hij moet naar het vlot, maar dat kreng is loodzwaar. Help me even.'

'Dit is de laatste pluk hout,' zegt Stef en hij geeft Annabel een paar planken aan. Stef kent Annabel al heel lang, want ze is de beste vriendin van Isa. Als hij bij Kars thuis kwam waren Isa en Annabel er vaak ook. Hij vond haar best een lekker ding. Romeo ook. Op weg naar Timboektoe hebben ze in de trein nog ruziegemaakt over wie haar zou krijgen. Mooi dat ze er alle twee naast zitten. Ze gaat met Kars.

'Moet je die stapel zien,' lacht Annabel als ze weer bij de steiger zijn. 'Is dat voor een bar? Het lijkt wel voor een flat.'

'Eén flat?' lacht Stef. 'Met dat hout kun je het hele eiland volbouwen.'

'Daar heb je die blonde meid,' zegt Annabel. 'Ik weet zeker dat zij verkering met Romeo krijgt.'

‘O, jij kunt dus de liefde voorspellen. Ik wist niet dat je paranormaal begaafd was,’ plaagt Stef.

‘Ik kan echt de liefde voorspellen, vraag maar aan Isa. Bij ons in de klas weet ik het altijd. En van Isa en Justin wist ik het ook.’

‘En van mij dan?’ Ineens is Stef geïnteresseerd.

‘Dat gaat niet zomaar, je moet me aankijken.’

Stef legt de planken neer. Annabel kijkt in zijn ogen.

‘En? Krijg ik verkering?’

‘Ja, ik zie haar al helemaal voor me.’

‘Echt waar? Vertel op, hoe ziet ze eruit?’

‘Ze heeft een stekelkoppie.’

‘Hmmm... Kort haar dus, daar val ik wel op. En wil ze met me zoenen? De laatste tijd heb ik steeds meiden die een jaar verkering willen voor ik iets mag.’

Annabel kijkt in Stefs ogen. ‘Ja, ze wil met je zoenen.’

‘Ja, hoor, fok mij maar lekker op. Ze woont zeker aan de andere kant van de wereld.’

‘Ze staat vlak achter je,’ fluistert Annabel.

‘Wat?’ Stef wil zich omdraaien, maar Annabel waarschuwt hem. ‘Niet meteen omkijken, dat moet je heel langzaam doen.’

Stef draait zijn hoofd heel langzaam om. En dan ziet hij... een cactus.

‘Nou, is ze niet lief?’ lacht Annabel.

‘Jou krijg ik nog wel.’ Stef wil Annabel grijpen, maar ze holt hard weg. Stef gaat achter haar aan. Annabel rent naar het vlot, dat aan komt varen.

‘Romeo, red me!’ Ze springt op het vlot. Maar Stef ook. Hij grijpt Annabel en houdt haar in zijn armen boven het water.

‘Niet doen!’ smeekt Annabel. ‘Het was maar een grapje. Je krijgt écht een heel leuke meid.’

‘Wie dan? Nou?’ Stef houdt haar nog steeds boven het water.
‘Romeo, help me!’ roept Annabel.
‘Wat is dit allemaal?’ vraagt Romeo.
‘Ze zegt dat ze de liefde kan voorspellen,’ zegt Stef.
‘Dat komt goed uit,’ zegt Romeo. ‘Dat komt heel goed uit.’
‘Hoe bedoel je?’
‘Ons Love Island. Voor één euro voorspel jij wie met wie ver-
kering krijgt.’
‘Ja!’ roept Annabel. ‘Dat is echt iets voor mij.’
‘Dan bouwen we een waarzeggershutje voor je,’ zegt Romeo.
‘Hout genoeg,’ lacht Stef.
‘Mag ik dan nu los?’ vraagt Annabel.
‘Ja, mevrouw de waarzegster, u mag los.’ En Annabel plonst
met kleren en al in het water.